

The management of quality management of tourism under Thailand 4.0 policy in Bang Saphan district, Prachuap Khiri Khan

Kullanattha Boucharkoa

Master of Public Administration Program, Stamford International University,

Corresponding Author: Boucharkoa@gmail.com

Received: November 21, 2019 **Revised:** February 20, 2020 **Accepted:** February 28, 2020

Abstract

The objective of the study were 1) to study level of management of quality management of tourism under Thailand 4.0 policy 2) to study Thailand 4.0 policy and 3) to study Thailand 4.0 policy that have causal and effectual relation with management of quality management of tourism under Thailand 4.0 policy in Bang Saphan district, Prachuap Khiri Khan. The sample was selected from 130 cases were included as sample; hotel entrepreneur, SME entrepreneur and OTOP entrepreneur. The statistics used for frequency, percentage, mean, standard deviation, inferential statistics, multiple linear regression and Chi-square test.

Research findings were as follows: 1) The management of quality management of tourism under Thailand 4.0 policy is at moderate level in terms of overall image and incomes. 2) Thailand 4.0 policy in management of quality management of tourism is at moderate level with regard to the overall image and incomes. 3) Thailand 4.0 policy in modern marketing for the future change, in tourism innovation startup, making efficiently cooperative network, causal and effectual relation with management of quality management of tourism under Thailand 4.0 policy in relation with statistical significance at the level of 0.01. The management of quality management of sustainable tourism has causal and effectual relation with statistical significance at the level of 0.01. And personality in career has relation with management of quality management of tourism under Thailand 4.0 policy with statistical significance at the level of 0.01 and educational level with management of quality management of tourism under Thailand 4.0 policy in Bang Saphan district, Prachuap Khiri Khan with statistical significance at the level of 0.01.

Keywords: management, quality management, policy Thailand 4.0, tourism

การบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

กุลณัฐฐา บัวขาวเกาะ

นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด

Corresponding Author: Boucharkoa@gmail.com

ได้รับบทความ: 21 พฤศจิกายน 2562 ปรับปรุงแก้ไข: 20 กุมภาพันธ์ 2563 ตอรับตีพิมพ์: 28 กุมภาพันธ์ 2563

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 2) ศึกษานโยบายไทยแลนด์ 4.0 และ 3) ศึกษาคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประชากรได้แก่ ผู้ประกอบการโรงแรม ผู้ประกอบการ SME และ ผู้ประกอบการ OTOP จำนวน 130 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณและสถิติค่าไคสแควร์

ผลการศึกษา พบว่า 1) การบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง 2) นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ในการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยว พบว่า ในภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง 3) นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านการตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต ด้านการสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพด้านท่องเที่ยวบนพื้นฐานของนวัตกรรม การสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอาชีพ มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ระดับการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การบริหาร, การจัดการคุณภาพ, นโยบายไทยแลนด์ 4.0, การท่องเที่ยว

บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของหลายประเทศทั่วโลก รัฐบาลของประเทศดังกล่าว จึงให้ความสำคัญในการเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันเพื่อช่วงชิงส่วนแบ่งตลาดท่องเที่ยวโลก โดยเฉพาะประเทศในแถบเอเชียและอาเซียนต่างกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อดึงนักท่องเที่ยวทั่วโลกเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศตนเพิ่มมากขึ้น ภารกิจด้านการท่องเที่ยวจึงเป็นภารกิจที่ถูกผลักดันกลืนไปกับการพัฒนาประเทศในทุกมิติ ดังนั้น การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาของประเทศต่างๆ จึงได้มีการบูรณาการงานด้านการท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งหากประเทศใดมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศที่ชัดเจนบนพื้นฐานของเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง โครงสร้างพื้นฐานที่ดีทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์ และบุคลากรภาคการท่องเที่ยวมีศักยภาพด้วยแล้ว จะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยผลักดันให้ประเทศนั้นๆ มีข้อได้เปรียบในการแข่งขันและสามารถพัฒนาการท่องเที่ยวของตนให้เติบโตได้อย่างมั่นคง (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2558)

นโยบายไทยแลนด์ 4.0 วางเกณฑ์การชี้วัดช่วง 5 ปีแรกว่า รายได้จากการท่องเที่ยวจะไม่ต่ำกว่า 4 ล้านล้านบาท ในขณะที่อันดับความสามารถในการแข่งขันที่พิจารณาจาก Travel & Tourism Competitiveness Index (TTCI) จะต้องไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 25 ของโลก ปรับขึ้นจากในปี 2560 ที่ไทยรั้งอันดับ 34 ของโลก ซึ่งทั้งหมดจะต้องขับเคลื่อนด้วยการใช้นวัตกรรม เทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์ ประสานด้วยความร่วมมือรัฐ-เอกชนในนามคณะทำงานสานพลังประชารัฐ มาสร้าง Strength from Within หรือความเข้มแข็งจากภายในหรือระดับท้องถิ่น ก่อนก้าวไปเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจระดับโลก ด้วยการตั้งอยู่พื้นฐานจุดแข็งวัฒนธรรมการให้บริการ ความหลากหลายเชิงชีวภาพและวัฒนธรรมที่เป็นคุณค่าดั้งเดิม “การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่เกื้อกูลเรื่องความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคม จิตวิทยา และการต่างประเทศ เป็นอุตสาหกรรมที่ต้องบูรณาการทุกภาคส่วน จุดอ่อนคือ มีความอ่อนไหวสูงต่อผลกระทบตลอดเวลา เช่น ภัยธรรมชาติ การเมือง และเศรษฐกิจผันผวน ซึ่งแม้ที่ผ่านมาไทยสามารถฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว แต่ความท้าทายคือ ด้วยอัตราการขยายดังกล่าว จึงต้องเตรียมพร้อมด้านสังคม สิ่งแวดล้อม เร่งเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน” การปรับตัวในแนวทางท่องเที่ยว 4.0 ยังมีบริบทสอดคล้องกับเป้าหมายความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ หรือ Sustainable Development Goals (SDGs) ที่ส่งเสริมให้ทั่วโลกพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมุ่งสู่คุณค่าสูงและสร้างผลกระทบทางลบต่ำในอนาคตด้วย สำหรับกลไกที่ ททท. จะมุ่งไปสู่ยุค 4.0 จากนั้นจะมุ่งสู่ 5 เรื่องหลัก คือ 1) การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 2) สร้างปัจจัยแวดล้อมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้อต่อการท่องเที่ยว 3) การตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต 4) การสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพด้านท่องเที่ยว บนพื้นฐานของนวัตกรรม และ 5) การสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพกับหน่วยงานรัฐและเอกชนทั้งในและต่างประเทศในทุกส่วนของห่วงโซ่คุณค่าด้านท่องเที่ยว (กรุงเทพธุรกิจ, 2560, ย่อหน้า 1)

ในสถานการณ์ปัจจุบันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น การจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวจึงเป็นแนวทางหนึ่งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาระบบและกลไก เพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความยั่งยืน การจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นกระบวนการทัศน์ใหม่ของการพัฒนาที่ต้องการนำแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนไปใช้กับธุรกิจการท่องเที่ยว โดยมีการเล็งถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน Sustainable Tourism Development มากขึ้น เนื่องจากการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ผ่านมา มุ่งพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมวลชน Mass Tourism มุ่งเน้นการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว โดยขาดการวางแผนและการจัดการที่มีคุณภาพทำให้เกิดความเสื่อมโทรมของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมตลอดจนนำไปสู่การขาดแคลนโครงสร้างพื้นฐาน ปัญหาขยะล้นเมือง ปัญหาน้ำเสีย ปัญหาสภาพความแออัดของแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาการบุกรุกที่ป่า การสูญเสียอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ส่งผลกระทบต่อชุมชนเจ้าบ้าน นำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างชุมชน ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการท่องเที่ยว Tourism Stakeholders (รัตเกล้า เปรมประสิทธิ์, 2556, หน้า 63)

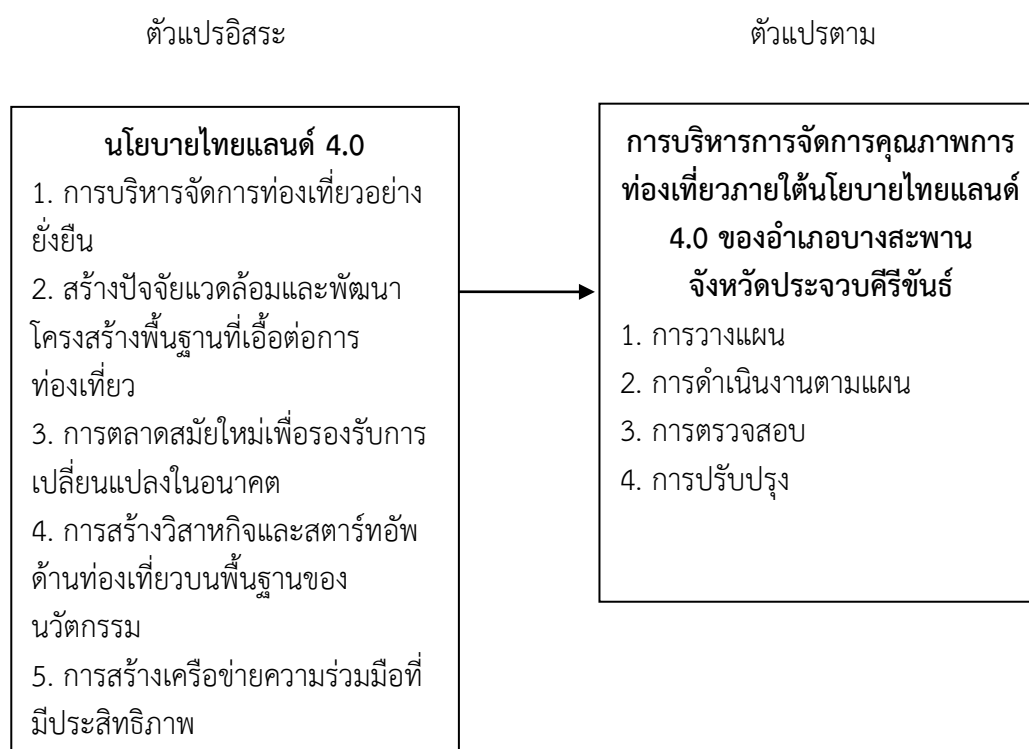
ดังนั้น จากปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ควรมีการพัฒนาการบริหารจัดการให้มีคุณภาพรองรับนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญและต้องการศึกษาการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เนื่องจากนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ซึ่งเป็นนโยบายของทางรัฐบาลที่สนับสนุนให้ชุมชนสามารถบริหารจัดการการท่องเที่ยวภายในแหล่งชุมชนของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งอำเภอบางสะพานยังมีแหล่งทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีอยู่อย่างสมบูรณ์ก่อให้เกิดความสนใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติเป็นอย่างมาก ถ้ามีการบริหารจัดการที่ดี นักท่องเที่ยวก็จะได้รับความสะดวกสบายและอยากกลับมาท่องเที่ยวอีกซ้ำๆ ส่งผลให้สภาพเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ของประชาชนดีขึ้น จึงควรบูรณาการแนวทางในการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวทั้งทางด้านการวางแผน การนำแผนไปปฏิบัติ การตรวจสอบแผน ตลอดจนการนำแผนนั้นมาปรับปรุงแก้ไขในกรณีที่แผนนั้นๆ มีปัญหา เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้คอยตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และเป็นแนวทางในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืน ทันทสมัย สอดคล้องกับยุคดิจิทัลที่ธุรกรรมเกือบทุกอย่างสามารถทำผ่านโทรศัพท์มือถือได้ทุกที่ทุกเวลาและตอบรับสถานการณ์ที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในยุคปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้้นนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อศึกษานโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. เพื่อศึกษานโยบายไทยแลนด์ 4.0 มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้้นนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ได้แก่ 1) การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 2) สร้างปัจจัยแวดล้อมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้อต่อการท่องเที่ยวมาจาก คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ (2560, หน้า 30-36) 3) การตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต 4) การสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพด้านท่องเที่ยวบนพื้นฐานของนวัตกรรม และ 5) การสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพมาจาก กองบริหารงานวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา (2559, หน้า 53-78) และการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้ไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้แก่ 1) การวางแผน 2) การดำเนินงานตามแผน 3) การตรวจสอบ 4) การปรับปรุง มาจากทฤษฎีของ Deming (2004)

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเขตอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย ผู้ประกอบการโรงแรม 69 ราย ผู้ประกอบการ SME 102 ราย และผู้ประกอบการ OTOP 97 ราย รวมทั้งสิ้น 268 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Green (1991, pp.499-510) ได้กลุ่มตัวอย่าง 130 คน และกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักความน่าจะเป็น (Probability Sampling) ซึ่งกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม มี 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ข้อคำถามแบบสำรวจรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 ปัจจัยแนวคิดเกี่ยวกับนโยบายไทยแลนด์ 4.0 เป็นคำถามแบบประมาณค่า (rating scale) กำหนดมาตรวัด 5 ระดับ

ตอนที่ 3 การบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้ นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นคำถามแบบประมาณค่า (rating scale) กำหนดมาตรวัด 5 ระดับ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ใช้วิธีการวิจัยแบบสำรวจโดยการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) ด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างจำนวน 130 ชุด และผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม มาตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ และวิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร ตำรา และผลงาน วิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) การแจกแจงความถี่ (Frequency) และวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายไทยแลนด์ 4.0 และการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้ นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้สำหรับวิเคราะห์นโยบายไทยแลนด์ 4.0 มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้ นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยใช้สถิติ Durbin-Watson ทดสอบความเป็นอิสระกันของความคลาดเคลื่อน ซึ่งมีค่าเท่ากับ $1.5 \leq \text{Durbin-Watson} \leq 2.5$ และใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ กับการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้ นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-square test) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัย

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีอายุ 41 – 50 ปี จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีสถานภาพสมรส และมีอาชีพผู้ประกอบการ SME

2. การบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ในภาพรวมและรายด้านมีการบริหารจัดการอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านที่มีค่ามากที่สุดคือ การดำเนินงานตามแผน รองลงมาคือการตรวจสอบ การปรับปรุง และการวางแผน ตามลำดับ

3. นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ในการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ในภาพรวมและรายด้าน พบว่า มีการดำเนินงานในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับปานกลาง การตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอยู่ในระดับปานกลาง การสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับปานกลาง การสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพด้านท่องเที่ยวบนพื้นฐานของนวัตกรรมอยู่ในระดับปานกลาง และสร้างปัจจัยแวดล้อมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้อต่อการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

4. นโยบายไทยแลนด์ 4.0 มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พิจารณารายด้านพบว่า นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านการตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต ด้านการสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพด้านท่องเที่ยวบนพื้นฐานของนวัตกรรม การสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้ นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และ นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้ นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ลักษณะส่วนบุคคล ในภาพรวมมีความสัมพันธ์กับการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้ นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้แก่ อาชีพ มีความสัมพันธ์กับการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้ นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้ นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. การบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้ นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวมมีการบริหารจัดการอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือนโยบายตามเป้าหมายภายในระยะเวลาที่กำหนด ขั้นตอนการบริหารและดำเนินการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยว ต้องประกอบไปด้วยด้วย การวางแผน ซึ่งมีการวิเคราะห์

สถานการณ์ปัจจุบัน รวมถึงกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนและวิธีการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการบริหาร การจัดการการท่องเที่ยว การดำเนินงานตามแผน มีการปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ร่วมกัน โดยแบ่งแยก กิจกรรมต่างๆ ให้ผู้ประกอบการรับผิดชอบ และประสานงานระหว่างฝ่ายต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน และ ประชาชน ในการบริหารการจัดการการท่องเที่ยว การตรวจสอบ มีการรวบรวม การวิเคราะห์และ ปรับปรุงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการจัดการการท่องเที่ยว รวมถึงมีประเมินความสามารถของ บุคลากรและการประเมินผลลัพธ์เป็นระยะเพื่อหาสาเหตุของปัญหาในการบริหารการจัดการ การท่องเที่ยว และการปรับปรุง มีการทบทวนแผนและมาตรการ เพื่อแก้ไขการบริหารจัดการการท่องเที่ยว มีการปรับเป้าหมายการท่องเที่ยวให้ดีกว่าเดิม มีการประชุมเกี่ยวกับกระบวนการทำงานในการบริหาร การจัดการการท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอ สอดคล้องกับแนวคิดของ Deming (2004) ที่กล่าวถึง การจัดการ คุณภาพ ประกอบด้วย 1) การวางแผน (Plan: P) เป็นส่วนประกอบของวงจรที่มีความสำคัญ เนื่องจาก การวางแผนจะเป็นจุดเริ่มต้นของงานและเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การทำงานในส่วนอื่นเป็นไปอย่างมี ประสิทธิภาพ 2) การปฏิบัติตามแผน (Do: D) เป็นการลงมือปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ในตารางการ ปฏิบัติงานทั้งนี้ สมาชิกกลุ่มต้องมีความเข้าใจถึงความสำคัญและความจำเป็นในแผนนั้นๆ 3) การ ตรวจสอบ (Check: C) หมายถึง การตรวจสอบดูว่าเมื่อปฏิบัติงานตามแผนหรือการแก้ปัญหาตาม แผนแล้ว ผลลัพธ์เป็นอย่างไร สภาพปัญหาได้รับการแก้ไขตรงตามเป้าหมายที่กลุ่มตั้งใจหรือไม่ และ 4) การปรับปรุงแก้ไข (Act) ในการปฏิบัติงานมีการกำหนดมาตรฐานจากผลการดำเนินงานเพื่อใช้เป็น แนวทางปฏิบัติในอนาคต และทำการแก้ไขในส่วนที่ทำให้ผลลัพธ์ไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาลินี ศรีไมตรี (2559, หน้า 59-60) วิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบและศักยภาพ ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของท้องถิ่นสู่นักท่องเที่ยวจังหวัด อุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า ความคาดหวังในอนาคตต่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภาพ รวมอยู่ในระดับมาก และมีความต้องการมีส่วนร่วมต่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการร่วมดำเนินกิจกรรม ด้านการร่วมติดตามประเมินผล และด้านการร่วมวางแผน ตามลำดับ โดยมีวิธีการในการพัฒนาศักยภาพของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีวิธีการที่หลากหลาย ได้แก่ การบรรยายให้ ความรู้ การอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการสร้างความเข้าใจการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การสร้าง เครือข่ายด้านการท่องเที่ยว การสร้างทีมงาน การจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อให้ได้รูปแบบและกิจกรรม สำหรับการท่องเที่ยว การศึกษาดูงาน และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) และยังสอดคล้องกับงานวิจัย ของ อำนาจ รักษาพล (2555, หน้า 5-7) วิจัยเรื่อง การประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการจัดการ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชนเกาะยาวน้อย ตำบลเกาะยาวน้อย อำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา ผลการวิจัยพบว่า ตัวชี้วัดความพร้อมขององค์กรชุมชน ด้านการกำหนดแผนการจัดการการท่องเที่ยวเชิง นิเวศ ด้านการปฏิบัติตามแผนการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการติดตามประเมินผลการจัดการ ตามแผนที่วางไว้ และด้านการปรับปรุงแผนตามผลการประเมิน มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ระดับสูง แสดงให้เห็นว่า ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศควบคู่กับ การดูแลทรัพยากรชายฝั่ง และการให้คนภายนอกได้มีโอกาสในการเรียนรู้และเข้าใจวิถีชีวิตของ ชาวประมงพื้นบ้าน ดังนั้น เรื่องของรายได้จึงไม่ใช่เป็นวัตถุประสงค์หลักของการจัดการการท่องเที่ยวเชิง นิเวศโดยชุมชนเกาะยาวน้อย แต่มุ่งเน้นด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเป็นประการสำคัญ

2. นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ในการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวของอำเภอ บางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านสร้างปัจจัยแวดล้อมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้อต่อการท่องเที่ยว ด้านการตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต ด้านการสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพด้านท่องเที่ยวบนพื้นฐานของนวัตกรรม และ ด้านการสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ ภาพรวมมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า นโยบายไทยแลนด์ 4.0 เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารการจัดการคุณภาพการท่องเที่ยว ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งจะทำให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเกิดการพัฒนาไปในทิศทางที่ดีและมีคุณภาพอย่าง ประกอบด้วย การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การสร้างปัจจัยแวดล้อมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้อต่อการท่องเที่ยว การตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต การสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพด้านท่องเที่ยวบนพื้นฐานของนวัตกรรม และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับแนวคิดของคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ (2560, หน้า 30-36) ที่กล่าวว่า การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง การที่ทุกภาคส่วนมีความร่วมมือกันในการพัฒนาและบริหารการท่องเที่ยวของประเทศ องค์กรธุรกิจและประชาชนในระดับท้องถิ่นมีโอกาสและได้รับการสนับสนุนให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาและบริหารจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่มากและการสร้างปัจจัยแวดล้อมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้อต่อการท่องเที่ยว เป็นการพัฒนาแอปพลิเคชันที่อำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว มีการสนับสนุนเครื่องมือและอุปกรณ์เพื่อป้องกันและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว จัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ท่องเที่ยว และพัฒนาประสิทธิภาพและขยายการให้บริการโครงสร้างพื้นฐาน และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ (2560, หน้า 30-36) ที่กล่าวว่า การตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต เป็นการส่งเสริมการขายผู้ประกอบการที่มีคุณภาพร่วมกับบัตรเครดิต โดยเสริมองค์ความรู้ด้านการตลาดให้ชุมชนสามารถทำการตลาดได้ด้วยตนเอง การสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพด้านท่องเที่ยวบนพื้นฐานของนวัตกรรม มีการจัดตั้ง One Stop Service สำหรับ SMEs สร้างความเข้าใจในการลงทุนในสตาร์ทอัพ จัดตั้งคณะทำงานหรือที่ปรึกษาที่มีความเชี่ยวชาญ จากทั่วโลก กำหนด Startup District ตามศักยภาพของพื้นที่การจัดตั้งศูนย์เมืองอัจฉริยะและการสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ มีการใช้มหาวิทยาลัยเป็นฐานการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม ดึงภาคเอกชนในพื้นที่มาลงทุน โดยใช้กลไกที่มีอยู่แล้วมาสนับสนุน ดึงสถาบันการเงิน และการลงทุนในรูปแบบต่างๆ มีโครงการพัฒนาอินเทอร์เน็ตในระดับชุมชนโครงการเรียนรู้ผ่านทางไกลหรือออนไลน์ที่เชื่อมโยงกับความต้องการคนกลุ่มต่างๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พงษ์ศักดิ์ เพชรสถิต (2558, หน้า 226-231) วิจัยเรื่อง ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกำแพงเพชร ผลการวิจัยพบว่า ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกำแพงเพชร ได้แก่ ด้านการพัฒนาปัจจัยพื้นฐานด้านการบริการท่องเที่ยว ด้านการส่งเสริมการตลาดและประชาสัมพันธ์อย่างมีประสิทธิภาพ และด้านการร่วมสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยว มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาลินี ศรีไทร (2559, หน้า 59-60) วิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบและศักยภาพของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของท้องถิ่นสู่นักท่องเที่ยวจังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มวิสาหกิจชุมชนส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ในระดับปานกลาง

3. นโยบายไทยแลนด์ 4.0 มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พิจารณารายด้านพบว่า นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านการตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต ด้านการสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพด้านท่องเที่ยวบนพื้นฐานของนวัตกรรม และด้านการสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า นโยบายไทยแลนด์ 4.0 เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งจะทำให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเกิดการพัฒนาไปในทิศทางที่ดี และมีคุณภาพ ประกอบด้วย การตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต การสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพด้านท่องเที่ยวบนพื้นฐานของนวัตกรรม การสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพและการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับงานวิจัยของ พงษ์ศักดิ์ เพชรสถิต (2558, หน้า 226-231) วิจัยเรื่อง ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกำแพงเพชร ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยด้านนโยบายการท่องเที่ยวมีผลต่อยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกำแพงเพชรมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับปัจจัยด้านนโยบายการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนการพัฒนาปัจจัยพื้นฐานด้านการบริการท่องเที่ยวและการส่งเสริมการตลาดและประชาสัมพันธ์อย่างมีวิสัยทัศน์ มีผลต่อยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกำแพงเพชรมีความสัมพันธ์เชิงบวกกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านการร่วมสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อธิฐาน ไชยเรือง (2559, หน้า 219) วิจัยเรื่อง ยุทธศาสตร์การพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามเส้นทางแอ่งอารยธรรมขอมในจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อยุทธศาสตร์พัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามเส้นทางแอ่งอารยธรรมขอมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างด้านการตลาดเพื่อการท่องเที่ยว เป็นปัจจัยอธิบายความผันแปรของยุทธศาสตร์พัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามเส้นทางแอ่งอารยธรรมขอมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาลินี ศรีไมตรี (2559, หน้า 59-60) วิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบและศักยภาพของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของท้องถิ่นสู่นักท่องเที่ยวจังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า วิธีการในการพัฒนาศักยภาพของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีวิธีการที่หลากหลาย ได้แก่ การบรรยายให้ความรู้ การอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการสร้างความเข้าใจการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การสร้างเครือข่ายด้านการท่องเที่ยว การสร้างทีมงาน การจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อให้ได้รูปแบบและกิจกรรมสำหรับการท่องเที่ยว การศึกษาดูงาน และการสนทนากลุ่ม (Focus Group)

4. ลักษณะส่วนบุคคล ในภาพรวมมีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้แก่ อาชีพ มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รพีพรรณ จันทับ (2558, หน้า 48) วิจัยเรื่อง ปัจจัยด้านอัตลักษณ์ทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีผลต่อความสำเร็จในการจัดการการท่องเที่ยวหมู่บ้านช้างบ้านตากกลาง จังหวัดสุรินทร์ ผลการวิจัยพบว่า ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ การศึกษา และอาชีพ โดยนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยได้ค้นพบประเด็นและปัญหาต่าง ๆ ที่น่าสนใจและนำมาสู่การวิเคราะห์เพื่อสร้างข้อเสนอแนะการบริหารจัดการคุณภาพการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังนี้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ด้านการวางแผน ควรมีการจัดทำแผนการตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต เช่น การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการมีการขายร่วมกับบัตรเครดิต และส่งเสริมความรู้ด้านการตลาดให้กับชุมชน รวมถึงวางแผนสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ โดยการจูงใจภาคเอกชนในพื้นที่เข้ามาลงทุน เพื่อพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

2. ด้านการดำเนินงานตามแผน ควรสนับสนุนการตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต การสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพด้านท่องเที่ยวบนพื้นฐานของนวัตกรรม โดยจัดให้มีตลาดหรือจุดรวบรวมผลิตภัณฑ์และภูมิปัญญาของคนในท้องถิ่นแบบเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจของชุมชน และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ ด้วยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวระหว่างเครือข่าย

3. ด้านการตรวจสอบ ควรสนับสนุนให้มีการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของภาครัฐ โดยการจัดตั้งทีมในการตรวจสอบการจัดสรรงบประมาณของภาครัฐที่มาสนับสนุนการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ตรวจสอบการสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพด้านท่องเที่ยวบนพื้นฐานของนวัตกรรม ด้วยการทีมตรวจสอบการจัด One Stop Service สำหรับ SMEs และตรวจสอบการสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ จากสถาบันการเงินที่ให้การสนับสนุนการลงทุนเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

4. ด้านการปรับปรุง ควรมีการปรับปรุงการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยปรับปรุงระบบข้อมูลด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ เช่น มีการพัฒนาฐานข้อมูล ตลอดจนมีการกำหนดระเบียบข้อบังคับและมาตรฐานของการจัดการการท่องเที่ยว และปรับปรุงการตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต โดยการปรับปรุงการผลิตสินค้าให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพ ให้ผู้ประกอบการสามารถแสดงความคิดเห็นและความต้องการผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึก หรือทำการ focus group เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแล้วนำประเด็นต่างๆ ที่ได้มาวิเคราะห์ร่วมกัน
2. ควรมีการศึกษาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในปัจจัยด้านอื่นๆ เช่น การบริหารจัดการการท่องเที่ยวภายใต้นโยบายด้านการท่องเที่ยวตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 –2580)
3. ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยว โดยใช้ประชาชนในพื้นที่เป็นกลุ่มประชากรในการวิจัย เพื่อให้ทราบถึงความต้องการและความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่แล้วนำมาวิเคราะห์ร่วมกันกับความคิดเห็นของผู้ประกอบการ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2558). ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทยพ.ศ. 2558 – 2560. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- กองบริหารงานวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา. (2559). พิมพ์เขียว Thailand 4.0 โมเดล ขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความมั่งคั่ง มั่นคง และยั่งยืน. กองบริหารงานวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา.
- กรุงเทพธุรกิจ. (2560). ททท.ดัน “ท่องเที่ยว4.0” เคลื่อนเศรษฐกิจ. สืบค้น เมษายน 15, 2561, จาก <https://www.bangkokbiznews.com/news/detail/756663>.
- คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ. (2560). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560 – 2564). กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- พงษ์ศักดิ์ เพชรสถิต. (2558). ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกำแพงเพชร. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- มาลินี ศรีไมตรี. (2559). การพัฒนารูปแบบและศักยภาพของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของท้องถิ่นสู่นักท่องเที่ยวจังหวัดอุบลราชธานี. วารสารการบริการและการท่องเที่ยวไทย, 11(2).
- รพีพรรณ จันทับ. (2558). ปัจจัยด้านอัตลักษณ์ทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีผลต่อความสำเร็จในการจัดการการท่องเที่ยวหมู่บ้านช้างบ้านตากกลาง จังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รัตเกล้า เปรมประสิทธิ์. (2556). โครงการแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน พื้นที่อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- อชิฐฐาน ไชยเรือง. (2559). ยุทธศาสตร์การพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามเส้นทางแอ่งอารยธรรมขอม ในจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- อำนาจ รักษาพล. (2555). การประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชนเกาะยาวน้อย ตำบลเกาะยาวน้อย อำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาอนุรักษ์วิทยา คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Deming, Edwards. W. (2000). *The Deming Management Method*. Massachusetts: MIT Press.
- Greenl, Green, S. B. (1991). How Many Subjects Dose It Take to Do a Regression Analysis? *Multivariate Behavioral Research*, 26(3), 109-110. Retrieved March 18, 2018 from http://research.kbu.ac.th/home/journal/pdf/journal_v15_no1.pdf

